

Arrest

nr. 216 953 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 7
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE RAEDEMAEKER, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 mei 2018 België is binnengekomen, diende op 18 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 mei 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 11 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 18/05/2018

Overdracht CGVS: 30/08/2018

Op 2 oktober 2018 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u34 tot 15u43. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het 11de district van de hoofdstad Kabul. Hier woonde u tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging zes jaar naar school, was daarna een tijd werkloos en werkte in de jaren voor uw vertrek voor een beveiligingsfirma. U escorteerde konvooien op de weg tussen Kabul en Kandahar.

Uw vader werd zo'n vijftien jaar geleden vermoord. Hij had een slagerij en kocht op een dag dieren die volgens de broers van de beruchte U. S. hun bezit waren. Ze betichtten uw vader van diefstal en begonnen met hem te vechten. Uw vader werd uiteindelijk door hen vermoord in zijn winkel.

Een maand later werden u en de rest van uw familieleden bedreigd. Iemand kwam jullie thuis de boodschap brengen dat jullie de stad dienden te verlaten. U noch de rest van uw familieleden gaven hier gehoor aan omdat jullie anders de borg van jullie huis zouden verliezen. U diende klacht in bij de politie maar deze nam uw klacht niet bepaald serieus.

Een jaar later werd op jullie huis een granaat gegooid. Uw zus verloor hierbij het leven. U en uw moeder raakten gewond.

Een week later kwamen de neven van U. S. naar uw huis en begonnen op u te schieten. U had ook een geweer en schoot terug. Na de komst van de politie trokken de neven van U. S. terug weg. Hierna verliet u Afghanistan. U was toen twintig jaar oud.

U reisde via Iran naar Turkije, waar u meer dan vier jaar woonde en werkte. Hier leerde u een Afghaanse vrouw kennen die nadien naar België zou zijn gereisd en die hier de subsidiaire beschermingsstatus ontving. Nadat u voldoende geld vergaarde om uw reis verder te zetten, reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland, om op 15 mei 2018 in België aan te komen. U diende op 18 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 mei 2015 werden in Hongarije uw vingerafdrukken genomen.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door U. S. en diens familie.

U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan vooreerst geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de familie van U. S. Zo dient ten eerste te worden gewezen op uw voortdurend wijzigende verklaringen in verband met het tijdstip van de beweemde feiten. U verklaart dat u een maand na de moord op uw vader een waarschuwing kreeg om de stad te verlaten en dat men een jaar na deze waarschuwing een granaat naar uw huis gooide (CGVS, p.12 & 13).

Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat men anderhalve maand na de moord op uw vader een granaat op uw huis had gegooid (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder verklaart u bij het CGVS dat u twintig jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan, dat u zes jaar geleden het land verliet alsook dat u vertrok een jaar na het incident met de granaat (CGVS, p.6 & 20). U verklaart opvallend genoeg ook dat uw vader vijftien jaar geleden stierf, wat hier niet mee te rijmen valt (CGVS, p.7). Ook wat betreft het beweerde incident met de handgranaat, waarbij uw zus zou zijn gestorven, spreekt u zich tegen wat betreft het beweerde tijdstip. Zo verklaarde u bij de DVZ nog dat uw zus zou zijn gestorven zo'n tien jaar geleden (verklaringen DVZ, vraag 17). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de DVZ initieel verklaarde dat u zes jaar oud was toen uw vader werd gedood en dit tijdens de oorlog (vragenlijst DVZ, vraag 13).

U legt niet alleen over de chronologie van de beweerde feiten uiteenlopende verklaringen af. U verklaarde bij de DVZ dat een gevecht plaatsvond tussen U. S. en uw familie. Later zou jullie huis aangevallen zijn geweest en uw vader zou hierbij zijn omgekomen, verklaarde u verder (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U schetst de zaken geheel anders tijdens uw onderhoud bij het CGVS. U stelt namelijk dat uw vader werd aangesproken over het bezit van dieren door de broers van U. S. en dat uw vader onmiddellijk hierna in zijn winkel werd vermoord (CGVS, p.12). U spreekt zich hiermee niet alleen tegen inzake de locatie waar uw vader zou zijn vermoord, ook wijzigt u de identiteit van de personen waarmee u en uw vader problemen zouden hebben gehad. U verklaart expliciet dat uw vader geen problemen zou hebben gehad met U. S. zelf (CGVS, p.11 & 14). U legt de schuld voor uw steeds wijzigende verklaringen bij de de tolk bij de DVZ, die volgens u Pashtou-talig zou zijn geweest (CGVS, p.15). Deze verklaring verbaast, gezien uit uw administratief dossier blijkt dat u bij uw onderhoud bij de DVZ werd bijgestaan door een Dari-sprekende tolk, wat u bovendien zelf ook toegeeft (CGVS, p.15). Op geen enkel moment blijkt bovendien dat er zich tussen u en de tolk communicatieproblemen voordeden, waardoor deze verklaring niet serieus kan worden genomen. Daarenboven geeft u zelf aan dat uw verklaringen u bij de DVZ werden herlezen, waardoor u wel degelijk de kans werd geboden om al deze 'fouten' te corrigeren (CGVS, p.13). Uw steeds wijzigende verklaringen ondermijnen op ernstige wijze het geloof in uw beweerde problemen.

De weinig logische gang van zaken ondermijnt verder het geloof in uw asielrelaas. U verklaart dat ze een maand na de moord op uw vader, u en de rest van uw familie de boodschap overbrachten dat jullie de stad dienden te verlaten (CGVS, p.11 & 12). Het is evenwel volstrekt onduidelijk waarom ze u en de rest van uw familieleden zouden viseren, gezien u verklaart dat het louter uw vader was die problemen met hen zou hebben gehad. Nog opmerkelijker dan dat ze nog een maand zouden gewacht hebben om deze boodschap over te brengen, is dat u en uw familieleden aan deze eis geen gehoor gaven (CGVS, p.13). Uw verklaring dat u anders de waarborg van jullie huis zou verliezen doet verbazen (CGVS, p.13). Men kan verwachten dat iemand in dergelijke situatie niet bekommerd is om de waarborg van zijn huis maar eerder om zijn leven en onmiddellijk de stad verlaat. Dat uw belagers dan nog eens een jaar zouden wachten om u en uw familie effectief te viseren doet wederom verbazen. Dat u er bovendien voor zou kiezen om nog steeds in dit huis te blijven wonen nadat ze hier een handgranaat op gesmeten zouden hebben, is opnieuw een volstrekt onlogische gang van zaken. U verklaart voorts dat vijf of zes auto's vol gewapende mensen naar uw huis zijn gekomen om u te beschieten en dat u hen kon tegenhouden omdat u een wapen had liggen thuis (CGVS, p.15 & 16). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u helemaal alleen een aanval van zoveel gewapende mannen weet af te slaan. Ook dient te worden opgemerkt dat u van dit beweerde incident geen enkele melding maakte bij de DVZ toen u een overzicht moest geven van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht. Opnieuw een aanwijzing dat de nodige vraagtekens moeten geplaatst worden bij uw verklaringen. Verder verklaart u dat u na dit schietincident anderhalve maand thuis bleef wonen (CGVS, p.16). Wederom doet het de wenkbrauwen fronsen dat u er in dergelijke situatie voor zou kiezen om uw huis niet te verlaten.

Nog andere zaken wijzen op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. U verklaart dat uw vader problemen had met de broers van U. S., maar weet opvallend genoeg geen enkele van hun namen te noemen (CGVS, p.12 & 13). Naast zijn broers zouden ook de neven van U. S. u hebben gevisieerd, maar ook van hen kent u geen namen (CGVS, p.15 & 16). Uw gebrekkige kennis over U. S. is verder zeer opvallend. U weet niet of hij ooit aan presidentsverkiezingen meedeed en stelt dat hij niet in het parlement zetelt (CGVS, p.18). Nochtans zetelt S. sedert jaren in het Afghaanse parlement en stelde hij zich in 2014 kandidaat voor de presidentsverkiezingen (zie administratief dossier). Gevraagd welke partij hij aanhangt, antwoordt u foutief Hezbe Islami en Jamiat-e Islami. Verder wordt u gevraagd naar Ittehad-e Islam, de bekende naam die de partij van S. droeg tot 2005, en verklaart u dat alle partijen iets met S. te maken hebben maar kan u niet zeggen welke link er dan wel is tussen S. en Ittehad-e Islam (CGVS, p.19). Uw gebrekkige kennis omtrent de man en zijn familie waarmee u

problemen verklaart te hebben gehad, bevestigt dat niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vrees voor deze mensen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Wat betreft uw tewerkstelling als bewakings-escorte voor buitenlanders, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U diende voertuigen met voedingswaren of olie te bewaken tijdens hun verplaatsing binnen Afghanistan. U zou geen rang hebben bekleed en over niemand het bevel hebben gevoerd. Het CGVS wijst op het lage profiel van deze functie. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat het uiterst gemakkelijk was om deze functie te bekomen. Via een buur geraakte u aan de job en na drie weken opleiding mocht u aan de slag gaan (CGVS, p.4,5 & 9).

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012), blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. U verklaart deze functie vier jaar te hebben uitgeoefend en de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Deze aangehaalde problemen zijn bovendien niet gerelateerd aan uw voormalige werkzaamheden. Sterker, u haalt zelf geen vrees aan bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de job die u er uitoefende, opnieuw een aanwijzing dat dit geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt. Concluderend volstaat het gegeven dat u zes jaar geleden actief was als begeleider van konvoien niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Mocht u verder menen dat uw relatie met een Afghaanse vrouw met een verblijfsstatuut in België een element is dat kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure te wenden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afgaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afgaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel

burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 3 EVRM en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet".

Hij licht toe als volgt:

"Verzoeker wenst vooreerst aan te voeren dat er een probleem geweest is met vertaling. Verzoeker voert aan dat een tolk die het Dari machtig is, niet noodzakelijk op dezelfde manier spreekt en verstaat als een persoon die het Dari als moedertaal heeft. Bovendien is er een verschil tussen het Dari van Afghanistan en het Dari gesproken in andere landen.

Verzoeker voert verder een ernstige vrees in voor zijn leven wegens een eigendomsconflict met de familie S. Dergelijke eigendomsconflicten zijn veel voorkomend in Afghanistan. In het geval van verzoeker gaat het om een conflict over vee, waarbij de familie van U. S. de vader van verzoeker onterecht beschuldigde vee te hebben gestolen. De familie van U. S. heeft de vader en zus van verzoeker gedood. Dergelijke eigendomsconflicten worden uitgelokt en worden gewelddadig uitgevochten, waarbij geen bescherming wordt geboden door de overheid.

Naast het hiervoor vermelde probleem van verzoeker, waarbij verzoeker vreest voor zijn leven en/of fysieke integriteit wegens een conflict met de familie S. en hij geen bescherming vindt bij de autoriteiten van zijn land van herkomst, roept verzoeker de vrees in voor zijn leven en/of fysieke integriteit wegens het willekeurig geweld in Afghanistan, het nog steeds aan de gang zijnde gewapende conflict in Afghanistan en de zeer preciaire veiligheidssituatie ten gevolge daarvan.

De subsidiaire beschermingsstatus staat los van het asielrelaas en kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In casu bestaat er geen twijfel over de afkomst van verzoeker uit Afghanistan en meer bepaald uit Kabul.

De veiligheidssituatie in Kabul is bijzonder precair en gevaarlijk.

Verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (p.9, 10, 103,104):

[citaat uit UNHCR's Guidelines]

Verzoeker voert aan dat de CGVS bij het onderzoek naar de toepassing van artikel 48/ 4, §2, c van de vreemdelingenwet een te beperkende benadering heeft gehanteerd om het risico en het gevaar van de situatie in Kabul te evalueren.

De CGVS heeft eenzijdig rekening gehouden met het aantal aanslagen en overweegt dat enkel aanslagen met burgerdoelwitten relevant zijn.

Het UNHCR daarentegen hanteert een veel ruimere draagwijdte van de begrippen risico, geweld en bedreiging. De UNHCR voert aan dat ook de impact van het conflict op de humanitaire levensomstandigheden in rekening moet worden genomen (voedselonzeekerheid, armoede, levensonderhoud).

Deze humanitaire omstandigheden werden door de CGVS niet in overweging genomen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad op dat verzoekers betoog vooreerst vaagweg ingaat op een probleem met de vertaling. Het is echter niet ernstig om vermeende vertaalproblemen aan te voeren, zonder deze concreet te maken. Daarenboven blijkt verzoeker op het ogenblik van de afgelegde verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal geen opmerkingen te hebben gemaakt over communicatieproblemen met de tolk (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 13, Verklaring betreffende de procedure, DVZ-verklaring; CGVS-vragenlijst, stuk 12; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2 en 21).

Verder volhardt verzoeker in zijn relaas dat hij problemen vreest omwille van een eigendomsconflict met de familie S., dat dergelijke eigendomsconflicten veel voorkomen, dat verzoekers vader en zus werden gedood en dat verzoeker geen bescherming wordt geboden door de overheid. De Raad merkt echter op dat deze loutere herhaling van zijn relaas geen ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging. De bestreden beslissing steunt op goede gronden en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, overgenomen:

"Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan vooreerst geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de familie van U. S. Zo dient ten eerste te worden gewezen op uw voortdurend wijzigende verklaringen in verband met het tijdstip van de beweerde feiten. U verklaart dat u een maand na de moord op uw vader een waarschuwing kreeg om de stad te verlaten en dat men een jaar na deze waarschuwing een granaat naar uw huis gooide (CGVS, p.12 & 13). Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat men anderhalve maand na de moord op uw vader een granaat op uw huis had gegooid (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder verklaart u bij het CGVS dat u twintig jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan, dat u zes jaar geleden het land verliet alsook dat u vertrok een jaar na het incident met de granaat (CGVS, p.6 & 20). U verklaart opvallend genoeg ook dat uw vader vijftien jaar geleden stierf, wat hier niet mee te rijmen valt (CGVS, p.7). Ook wat betreft het beweerde incident met de handgranaat, waarbij uw zus zou zijn gestorven, spreekt u zich tegen wat betreft het beweerde tijdstip. Zo verklaarde u bij de DVZ nog dat uw zus zou zijn gestorven zo'n tien jaar geleden (verklaringen DVZ, vraag 17). Dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij de DVZ initieel verklaarde dat u zes jaar oud was toen uw vader werd gedood en dit tijdens de oorlog (vragenlijst DVZ, vraag 13).

U legt niet alleen over de chronologie van de beweerde feiten uiteenlopende verklaringen af. U verklaarde bij de DVZ dat een gevecht plaatsvond tussen U. S. en uw familie. Later zou jullie huis aangevallen zijn geweest en uw vader zou hierbij zijn omgekomen, verklaarde u verder (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U schetst de zaken geheel anders tijdens uw onderhoud bij het CGVS.

U stelt namelijk dat uw vader werd aangesproken over het bezit van dieren door de broers van U. S. en dat uw vader onmiddellijk hierna in zijn winkel werd vermoord (CGVS, p.12). U spreekt zich hiermee niet alleen tegen inzake de locatie waar uw vader zou zijn vermoord, ook wijzigt u de identiteit van de personen waarmee u en uw vader problemen zouden hebben gehad. U verklaart expliciet dat uw vader geen problemen zou hebben gehad met U. S. zelf (CGVS, p.11 & 14). U legt de schuld voor uw steeds wijzigende verklaringen bij de de tolk bij de DVZ, die volgens u Pashtou-talig zou zijn geweest (CGVS, p.15). Deze verklaring verbaast, gezien uit uw administratief dossier blijkt dat u bij uw onderhoud bij de DVZ werd bijgestaan door een Dari-sprekende tolk, wat u bovendien zelf ook toegeeft (CGVS, p.15). Op geen enkel moment blijkt bovendien dat er zich tussen u en de tolk communicatieproblemen voordeden, waardoor deze verklaring niet serieus kan worden genomen. Daarenboven geeft u zelf aan dat uw verklaringen u bij de DVZ werden herlezen, waardoor u wel degelijk de kans werd geboden om al deze 'fouten' te corrigeren (CGVS, p.13). Uw steeds wijzigende verklaringen ondermijnen op ernstige wijze het geloof in uw beweerde problemen.

De weinig logische gang van zaken ondermijnt verder het geloof in uw asielrelaas. U verklaart dat ze een maand na de moord op uw vader, u en de rest van uw familie de boodschap overbrachten dat jullie de stad dienden te verlaten (CGVS, p.11 & 12). Het is evenwel volstrekt onduidelijk waarom ze u en de rest van uw familieleden zouden viseren, gezien u verklaart dat het louter uw vader was die problemen met hen zou hebben gehad. Nog opmerkelijker dan dat ze nog een maand zouden gewacht hebben om deze boodschap over te brengen, is dat u en uw familieleden aan deze eis geen gehoor gaven (CGVS, p.13). Uw verklaring dat u anders de waarborg van jullie huis zou verliezen doet verbazen (CGVS, p.13). Men kan verwachten dat iemand in dergelijke situatie niet bekommerd is om de waarborg van zijn huis maar eerder om zijn leven en onmiddellijk de stad verlaat. Dat uw belagers dan nog eens een jaar zouden wachten om u en uw familie effectief te viseren doet wederom verbazen. Dat u er bovendien voor zou kiezen om nog steeds in dit huis te blijven wonen nadat ze hier een handgranaat op gesmeten zouden hebben, is opnieuw een volstrekt onlogische gang van zaken. U verklaart voorts dat vijf of zes auto's vol gewapende mensen naar uw huis zijn gekomen om u te beschieten en dat u hen kon tegenhouden omdat u een wapen had liggen thuis (CGVS, p.15 & 16). Het is op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u helemaal alleen een aanval van zovele gewapende mannen weet af te slaan. Ook dient te worden opgemerkt dat u van dit beweerde incident geen enkele melding maakte bij de DVZ toen u een overzicht moest geven van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht. Opnieuw een aanwijzing dat de nodige vraagtekens moeten geplaatst worden bij uw verklaringen. Verder verklaart u dat u na dit schietincident anderhalve maand thuis bleef wonen (CGVS, p.16). Wederom doet het de wenkbrauwen fronsen dat u er in dergelijke situatie voor zou kiezen om uw huis niet te verlaten.

Nog andere zaken wijzen op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. U verklaart dat uw vader problemen had met de broers van U. S., maar weet opvallend genoeg geen enkele van hun namen te noemen (CGVS, p.12 & 13). Naast zijn broers zouden ook de neven van U. S. u hebben gevisieerd, maar ook van hen kent u geen namen (CGVS, p.15 & 16). Uw gebrekkige kennis over U. S. is verder zeer opvallend. U weet niet of hij ooit aan presidentsverkiezingen meedeed en stelt dat hij niet in het parlement zetelt (CGVS, p.18). Nochtans zetelt S. sedert jaren in het Afghaanse parlement en stelde hij zich in 2014 kandidaat voor de presidentsverkiezingen (zie administratief dossier). Gevraagd welke partij hij aanhangt, antwoordt u foutief Hezbe Islami en Jamiat-e Islami. Verder wordt u gevraagd naar Ittehad-e Islam, de bekende naam die de partij van S. droeg tot 2005, en verklaart u dat alle partijen iets met S. te maken hebben maar kan u niet zeggen welke link er dan wel is tussen S. en Ittehad-e Islam (CGVS, p.19). Uw gebrekkige kennis omtrent de man en zijn familie waarmee u problemen verklaart te hebben gehad, bevestigt dat niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vrees voor deze mensen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Wat betreft uw tewerkstelling als bewakings-escorte voor buitenlanders, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U diende voertuigen met voedingswaren of olie te bewaken tijdens hun verplaatsing binnen Afghanistan. U zou geen rang hebben bekleed en over niemand het bevel hebben gevoerd. Het CGVS wijst op het lage profiel van deze functie. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat het uiterst gemakkelijk was om deze functie te

bekomen. Via een buur geraakte u aan de job en na drie weken opleiding mocht u aan de slag gaan (CGVS, p.4,5 & 9).

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012), blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. U verklaart deze functie vier jaar te hebben uitgeoefend en de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Deze aangehaalde problemen zijn bovendien niet gerelateerd aan uw voormalige werkzaamheden. Sterker, u haalt zelf geen vrees aan bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de job die u er uitoefende, opnieuw een aanwijzing dat dit geen internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigt. Concluderend volstaat het gegeven dat u zes jaar geleden actief was als begeleider van konvoien niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaande argumentatie leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Mocht u verder menen dat uw relatie met een Afghaanse vrouw met een verblijfsstatuut in België een element is dat kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure te wenden."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemeen, vaag en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie suggereren.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in Kabul stad moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift en bevestigt de beoordeling in de bestreden beslissing dat

verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden aan de hand van verzoekers regio van herkomst.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie, namelijk UNHCR's *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018, ligt in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie (Landeninformatie, stuk 10, nrs. 1 tot 4).

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De bestreden beslissing besluit daarom op goede gronden: *"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."*

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP